

Arna Óttarsdóttir

Everything is Great

Rosy-fingered dawn¹
(softness, (self)care and recuperation)

A textile work on the wall says *everything is great*. On the one hand, words inscribed into fabric by Arna Óttarsdóttir read as empty phrases — things we say often to friends, family, and strangers to keep our true feelings safely hidden from view. On the other hand — these slogans, handwritten in innocent scrawl amongst images and objects, overflow with defenceless intimacy and personal meaning. Instead of a foil for true emotion, Arna's large-scale textiles live in the realm of journaling and the confessional — self-expression as the gentle tending of a soft flesh wound. Speaking, silently, here in The Living Art Museum, these works create space for larger conversations about softness², (self)care and recuperation.

Coral, salmon pink, hospital pink, crabapple jelly, pale, blush, shrimp cocktail, rose, rosy, dawn, dusk, sweet, sweetheart, sunrise, sunset; Arna colours her words. Soft, hushed tones of pink fade and sharpen on these works, and cultivate warm metaphors throughout the exhibition: rolls of skin, food at fancy parties, tenderness, rawness, insides, outsides, medicine, nostalgia, arousal — *all things are tickled pink*. Aside from historical reference or connotative gender association, the artist's choice of colour and materials feels subconscious, arriving out of intuition and feeling. *Everything Is Great* is a soft palette that offers different shades of meaning.

(loom, quilt, object)
Arna is a self-taught weaver. While all weaving connects to the home and the history of women's work, her personal technique and practice lives outside of a strict domestic context, and sits comfortably within the evolving space of contemporary feminism. Through embracing — or rather welcoming — a powerful gaze that breaks the frame of the horizontal and vertical axis of the loom, as an artist-weaver, Arna carefully attends to a new, circular narrative.

The loom, as we know, is mechanical. Weaving is a process controlled by the loom, but also conditioned by the warp (vertical threads running longitudinally in the right angle of threads) and the weft (the horizontal threads that cross them). Traditionally, beyond initial colour and material choices, there is little derivation from the straight line. Arna's works give the viewer insight into moments of resistance to a predestined outcome on the loom. She creates new patterns based in fluid, non-linear details such as wandering curves, pockets of slouching fibres, and flowing gradients of colour. Imperfections arise in the threads where tight; straight lines surrender into sagging material and fall away from the surface of their own structure. Weaving transforms from a process of repetition to one of recuperative mend. Of patience, and time.

Woven into these works is a notion of carefulness, not for perfect seams and symmetries, but a willingness to abide by irregularity and chance. Creating each over long stretches of hours, days, weeks. The idea of closeness carries further into Arna's materials. As textiles, these recent works also make use of the familiarity and comfort of homemade quilting. Moving away from the geometric patchwork of traditional patterns, Arna creates loose compositions of intentional and haphazard edits. Recalling earlier works, she quilts without batting or backing. Radically expanding the definitions of

pattern and fabric, the artist saturates, or entrusts her works with drawings, doodles and small notes taken from her sketchbook or found laying around in her studio or domestic space. Traces of day-to-day life exist as relics or reified personal ephemera. Snippets, notes, moments and memories are held up to the light, just like raindrops glinting in the fragile threads of a spiderweb.

Looking closely, tactility (weaving, quilting) and tradition (the domestic sphere) give way into our current realities of the screen and digital processes. Arna uses digital photo editing software such as Photoshop to transform some of her sketches into a digital image, later incorporating the evidence of this interpretation (visible eraser-mark edits, deleted drawings and play with patterns) into her textile work. Sculptural garments (t-shirts), found material (such as dried flowers, pink latex and peg board) and sculptures also appear across the soft surfaces of *Everything is Great*. The unexpected forms of the objects create space — almost a break in the treads of the longer conversation and with a quick satisfaction.

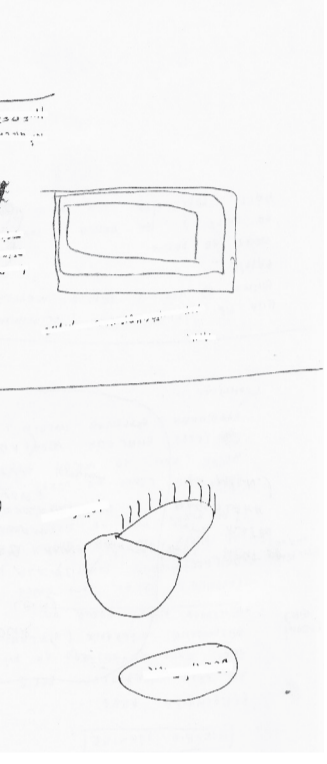
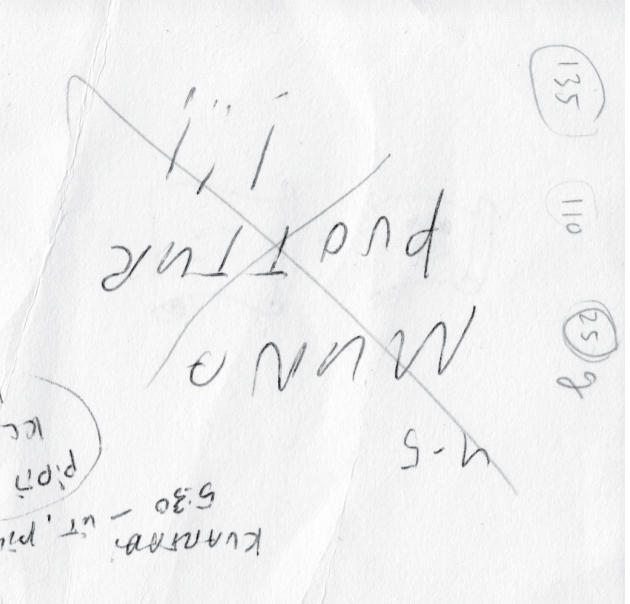
(a pause)
Arna's practice is a slow and steady, constantly inching forward into new territories of the digital, and circling back to the traditions and comfort of weaving and quilting. As tapestries or quilts, each as a collection of activities, thoughts, ideas and internet-shopped³ materials lifted from their ordinary beginnings, or everyday settings. Apparently insignificant, flawed or unfinished, personal artefacts become talismans of love, nearness and time — references that ground the process of weaving into a much longer and organic method. Mistakes, idiosyncrasies and unpredictable results all carry their charm.

Cast in hues of soft pink, the exhibition invites questions on play and passion, care and desire, tenderness and calm. In asking for pause to consider the meaning (and sincerity) behind words and phrases such as the title's namesake "everything is great", Arna's works could not be timelier. There is a soft and quiet power in the ideas and conversations Arna's work invites and encourages. In her actions, there is ritual; a dedication to making things, loving things, spending time with them, caring for them, and then endearingly letting them out into the world.

¹ Homer personifies daybreak in *The Odyssey*, using the phrase "rosy fingered dawn" in reference to the colour pink that appears in the morning sky. *The Odyssey*, Book XII, translated by Samuel Butler.

² See Katharina Wendler's text *A Soft Power*: www.xn--plus-poa.de/exhibitions/2019/arna-%C3%B3ttarsd%C3%B3ttir-a-soft-power.

³ This exhibition presents works using materials that are a slight side-step from Arna's established practice of sketching, calculating, testing colour and hand-dyeing.

Rósrauð dögun¹
(mýkt, umhyggja og endurheimt)

Everything is great (Allt er frábært) stendur skrifað í einu textílvarkanna á sýningunni „Allt fínt“ í Nýlistasafninu. Orðin, sem Arna Óttarsdóttir hefur ofið í efnið, má lesa sem merkingarlausa frasa – eitthvað sem við segjum gjarnan við annað fólk til að skýla okkar raunverulegu tilfinningum. En þessi slagorð, handskrifuð græskulaust inn á milli mynda og hluta, eru full af berskjaldaðri nánd og persónulegri þýðingu. Í stað þess að hylma yfir sannar tilfinningar má líta á stór textílvark Örnun sem dagbókarskrif, játningar og sjálfstjórningu. Hér í sýningarrýminu skapa verkin rými til samræðna um mýkt², umönnun (sjálfins) og endurheimt.

Kórallituð, laxableik, spítalableik, föll, rjóð, sæt, kokteilsósa, rós, dögun, rökkur, ástin, sólarupprás, sólsetur; Arna litar orðin. Mjúkir og mildir bleikir tónar dofna og skerpast í verkunum og kalla fram hlýjar myndir: húðfellingar, pinnamatúr, blíð snerting, hráleiki, innvortis, útvortis, lyf, nostalgia, örvun – allt unaðslega bleikt. Burt séð frá sögulegum eða kynbundnum tilvísunum er eins og litaval listamannsins komi frá undirmeðvitundinni, innsæi og tilfinningu. Sýningin „Allt fínt“ er í mildri litapallettu sem býður upp á mismunandi blæbrigði merkingar.

(vefnaður, teppi, hlutur)
Arna er sjálfærd í vefnaði. Vefnaður tengist heimilinu og vinnu kvenna í gegnum aldirnar en með tækni og handbragði Örnun færir hann út fyrir ramma heimilisins og öðlast sess í feminisma samtímans. Með því að tileinka sér kraftmikla sýn sem brýtur upp lárétta og lóðréttu ása vefnaðarins, sem listvefari, stígur Arna af natni inn í nýja, hringlaga frásögn.

Vefnaður, eins og við vitum, er vérlænn. Að vefa er ferli stjórnað af þræðinum, en einnig skilyrt af uppistöðunni (lóðréttu þræðunum) og ívaðinu (láréttu þræðunum sem liggja þvert á uppistöðuna). Í hefðbundnum vefnaði er ekki mikið val um annað en lit og efni. Í verkum Örnun sé áhorfandinn mótstöðu við hina fyrirfram ákveðnu stefnu vefnaðarins. Hún skapar nýtt mynstur með lífrænum, ólínulegum smáatriðum eins og bugðum og beygjum, vösum úr lafandi þræðum og flæðandi, stígandi litum. Ófullkomleikinn kemur fram þar sem þræðirnir raðast í beinar, þéttar línur en hniga undan þunga efnisins sem ögrar uppbyggingunni og sundrar yfirborðinu. Vefnaðurinn umbreytist úr endurtekningu í endurheimtingu. Með þölinmæði og tíma.

Verkin eru ofn vandlega og af varkárni en á sama tíma fær efnið að ráða ferðinni eða möguleikinn sem það býður upp á. Endarnir eru ekki endilega fullkomlega frágengnir eða symmetrískir, það er óregla í reglunni. Hvert verk tekur langan tíma í vinnslu, marga klukkutíma, daga, vikur. Þessi alúð og nálægð vefur sig í efnið. Sem textílvark bera þau með sér kunnugleika og hlýju heimagerðra teppa og bútasams. Með því að snúa baki við hefðbundnum mynstrum og geómetrískum samsetningum beitir Arna meðvituðu gáleysi og skapar verk með lausum og opnum endum. Á róttækan hátt víkkar hún út hefðbundinn skilning á mynstrum og efni. Hún blandar teikningum, skissum og litlum minnismiðum úr skissubók sinni, vinnustofu eða heimili, við vefnaðinn. Á minningar um daglegt líf endurspeglar hið tímabundna, eins og minjar. Úrklippum, minnispunktum, augnablikum og minningum er haldið upp í ljósið, glitrandi eins og regndropar í örfínum köngulóarvef.

Sé lítið nánar á verkin má sjá að handverkinu (vefnaður, bútasamur) og hefðinni (heimilisverk) er blandað við nútímatækni og stafræna ferla. Arna notar myndvinnslu-forrit, eins og Photoshop, til að flytja teikningar sínar á stafrænt form. Hún kysir að fela ekki ferlið og leyfir vísbendingum um stafrænan flutning að halda sér í verkunum (augljósar leifar einhvers sem hefur verið eytt og leikur með mynstur). Skúlptúrflíkur (stuttermabolir), fundið efni (burruð blóm, bleikt latex og gataðar plötur) og skúlptúrar koma einnig fyrir á sýningunni. Övænt form hlutanna skapar rými, næstum hlé, á lengri samtölum og gefur skjóta ánægju.

(stutt stund)
Vinna Örnun er róleg og yfirveguð, mjakast stöðugt nær nýjum stafrænum heimi en leitar á sama tíma aftur til hefða og þæginda vefnaðar og bútasams. Hvert verk er samansafn af athöfnum, hugsunum, hugmyndum og efni keyptu á netinu³, tekið úr sínu hefðbundna upphafi og hversdagslega umhverfi. Hlutir sem í fyrstu virðast ekki skipta máli, vera gallaðir eða hálfkláraðir, hlutir sem verða persónulegir heilagrípár ástarinnar, náðarinnar og tímans – tilvísanir sem gera ferlið við að vefa miklu lengra og lífrænna. Mistök, ójafnvægi og ófyrirsjáanlegar niðurstöður hafa sinn sjarma.

Hjúpuð mildum, bleikum tónum býður „Allt fínt“ upp á spurningar um leik og ástríðu, umhyggju og löngun, mýkt og ró. Með því að biðja um stutta stund til að huga að merkingu (og einlægni) á bak við orð og orðasambönd eins og „allt er frábært“, koma verk Örnun á réttum tíma til okkar. Það er mjúk og róleg orka í þeim hugmyndum og samtölum sem verk Örnun hvetja til. Í vinnu hennar er athöfn; að búa eitthvað til, elska það, eyða tíma með því og að lokum gefa það frá sér með kærleika.

¹ Hómer persónugerir dögun í *The Odyssey* (*Hómerskvíða*), með orðunum "rosy fingered dawn" í tengslum við bleika lit morgunhimnins. *The Odyssey*, Book XII, translated by Samuel Butler.

² Sjá texta Katharina Wendler, *A Soft Power*: www.xn--plus-poa.de/exhibitions/2019/arna-%C3%B3ttarsd%C3%B3ttir-a-soft-power.

³ Í þessari sýningu má sjá efnisnotkun sem er gríðlíg frábregðin hefðbundnu efnisvali Örnun, þar sem hún hefur áður skissað, reiknað, prufað liti og handlitað sjálf.

